

Saint-Exupéry

per Fanny Planells Balanzat

A Antoine de Saint-Exupéry, en el cinquentenari de la seua mort. No al "Saint-Ex" pilot avançat, ni a l'heroi de guerra; tampoc a l'escriptor d'èxit o al periodista; ni tan sols al Tonio fresc i ple de fantasia de la seua joventut, sinó a qui va aconseguir retrobar la saviesa oblidada de la infància, tot conversant al desert amb un Príncep Petit... molt petit.

Enyorat Petit Príncep,

Avui, sentint la música dels estels, no he pogut resistir la necessitat de fer-te arribar el que ens alegra i el que ens entristeix a aquesta Terra que, fa anys, un dia visitares. Què pensaries avui d'aquest món i dels que hi vivim?

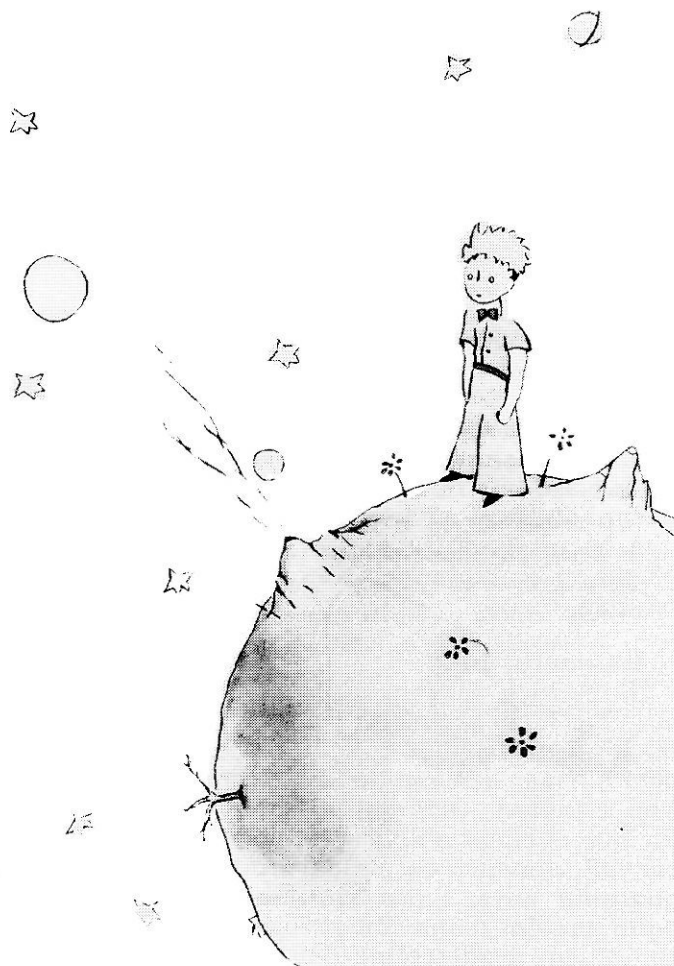
El que és ben segur és que tendries més possibilitats que mai de caure en un desert. Els científics parlen d'escalfament de la Terra, de forats a la capa d'ozó i, aquí mateix on naltros vivim, d'aquífers cada dia més eixuts (i encara podria arribar a ser pitjor, si es fa el que voldrien alguns...). Però em sembla que els científics deuen anar vestits de manera poc seriosa (com l'astrònom turc que descobrí el teu asteroide, te'n recordes?) perquè els polítics i en general "el diner" no els prenen massa seriosament. Podria donar resultat que es canviassin el vestit?

Si una cosa he après amb tu, al mateix temps que tu l'aprenies, és que només s'hi veu bé amb el cor, que l'essencial és invisible als ulls. Per això, el que importa és saber com és la gent d'avui, per dins. I m'he demanat quin ofici dels que tu conegues és avui el més corrent.

Certament hi segueix havent vanitosos i embriacs, i reis necessitats d'audiència (no pots imaginar-te el que arriben a fer, per l'audiència!). Això sí, s'ha perdut l'encenedor dels llums... avanços de la tècnica! Sens dubte, el que més hi ha són "homes de negocis", rics, comptables. Tot-hom compta, i voldria comptar més i més. Només vals pel que pots comptar, i si no tens res... no comptes (d'aquests n'hi ha una bona reserva a un lloc que anomenen el Tercer Món). I el problema és encara més greu que abans: el teu home ric comptava estels... ara ja no hi ha temps per mirar el cel!

Me n'adono que no et pinto un panorama massa engrescador... i malgrat tot el teu retorn –ja sé que poc probable– ens ajudaria molt, si sabéssim escoltar (aquest costum també es va perdent poquet a poquet).

Seria fantàstic que la gent del Primer, del Segon i del Tercer Món –ja veus que hem millorat molt en "classificació"– pogués sentir la música d'una corriola enmig del desert que els toqui viure (guerra, fam, intransigència, manca d'ideals, solitud...) i que un amic els acostàs als llavis l'aigua que apaga la set del cor.

I ens resultaria d'allò més dolç que ens domtassis, com al teu amic el renard. Tal vegada així recordaríem el que val un amic i l'amistat; reviuríem costums i ritus que donarien un sentit més profund al temps que passam a aquest món. Tornaríem a escoltar el vent, i el soroll que fa passejant per un camp de blat, o entre els pins... i la melodia de les ones de la mar.

N'estic ben segura que es pagaria la pena... encara que haguéssim de plorar en dir-te adéu.

Això sí, sempre ens quedarà la música dels estels.

FANNY PLANELLS BALANZAT